

**Georgiana-Gabriela Fodor** (n.1977) a absolvit Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca în 2001. Între anii 2004-2005 a urmat cursurile masteratului interdisciplinar *Istoria imaginilor, istoria ideilor* la Facultatea de Litere din Cluj-Napoca. În perioada 2005-2008 a urmat cursurile Școlii Doctorale din cadrul Facultății de Litere de la Universitatea din Oradea, finalizate în 2008 cu teza *Reprezentări ale teatralității în romanul românesc din perioada 1945-2000*. În prezent este profesoară de limba și literatura română în Cluj-Napoca.

**Georgiana-Gabriela Fodor**

**OPERATOR IMAGINE**

**LIMES**  
**2024**

## CUPRINS

<b>Cadrul I: Contemplație .....</b>	<b>5</b>
Operator imagine.....	7
Piatra de hotar .....	9
D-ale sacrului.....	10
Moartea lui <i>a fi</i> .....	11
Văd .....	12
Lumea, patină veche .....	13
Ce sunt?.....	15
Dialog înserat.....	17
Cadavrul lumii .....	19
Cântarea Cântărilor .....	20
A *** venire.....	22
Contemplarea morții.....	23
Au venit două aripi .....	24
Clipele acestea pe care calc .....	25
noi cioplim, el este .....	26
Anno domini .....	27
Ipostaze.....	28
Camuflare .....	30
Dinlăuntru .....	32
Locuind în irealitatea.....	33
Cireșe arzând .....	35
Scriere.....	37
Dialog infinit cu lumea .....	38

Firește, timpul.....	39
Clopotul.....	40
La nașterea mea.....	41
Autoportret cu neant .....	42
Fără orizontală.....	43
La aniversare.....	44
Rana mea nevindecată.....	45
Mă visează.....	46
O călătorie.....	47
În pași de cadillac .....	48
<b>Cadrul II: Revelație .....</b>	<b>49</b>
Imaculata concepție.....	51
Adampremieră.....	52
Vernală.....	53
Dans în inima dimineții.....	54
noi, adam, eva și alte asemenea arătări.....	55
Fata mobilată de vise .....	56
Chimono .....	57
Prinos de lumină.....	58
Pupila .....	59
<b>Cadrul III: Respirație .....</b>	<b>61</b>
Suflete, apostol vechi .....	63
O ura nos.....	65
Binecuvântați suntem.....	66
Dimineața .....	67
Degete răsfirate.....	69

Cum să devii invizibil.....	70
O scrisoare .....	71
preacurtatei.....	72
Epocalips.....	73
Gloriapod .....	74
Orașul Arlechin.....	76
Jumătăți de măsură .....	77
Am atins fruntea .....	78
Octava mică.....	79
Ileana și pitiții în cenușă.....	81
Bilet de ieșire .....	83
Îngeri în șosete de catifea .....	84
Portret îngeresc.....	85
În gura leilor .....	86
Desprimăvărare .....	87
Timp.....	88
La nașterea poetului .....	89
Vară.....	91
Sunt ani.....	92
Poezia tăcerii.....	93
Un naufragiu.....	94
Neprivirea .....	95
Deznoadă-mi mâinile.....	96
eterului.....	97
Printre spini .....	98
Viața la 44 .....	99
Atât.....	100

Nu .....	101
Avataruri .....	102
Dragostea .....	103
Poeta și mama.....	104
erai aici.....	105
Marea bâlbâire .....	106
o gumă (de mestecat moartea) .....	107
Zerox .....	108
Oamenii nu mai știu .....	109
Scaiieții.....	110
Prognoză .....	111
Dar .....	112
plutind.....	113
Tatălui .....	114
Zanana .....	115
Viziune marină.....	116
Oameni fără chip .....	117
numărătoare inversă.....	118
Paradă în paradis .....	119
A, ă, î din i .....	120
Duminica tatălui .....	121
Florile zilei .....	122
Omul cu țestoasa.....	123
O roată .....	124
nouă .....	125

**Operator imagine**

*(Primul operator):*

Orice poveste are un început:

a fost odată ca niciodată.

după chipul povestitorului urmează lupta,

aici nu există nici început, nici poartă de intrare,

nici rămășag:

ex abrupto, veți spune unii,

(he, he, se aude din spatele cortinei,

n-ați ghicit,

faceți voi scenarii câte vreți,

pe ăsta nu o să-l ghiciți,

ar fi prea frumos să).

*(Al doilea operator):*

Deci, nicio luptă, relax,

încă mai căutăm voluntari

pentru caracterul principal,

pozitiv, negativ, știe sfântul,

(pardon, regizorul! E în pauză, nu aude,

și, oricum, nu ne bagă-n seamă,

știți cum e...)

*(Al treilea operator):*

Acum, mai spunem încă formula aia

cu zi de vară până-n seară

cu care călărim lumile încolo și-ncoace,

fiecare după puteri,

dar formula nu mai acoperă decât ziua de ieri,

ziua de azi este doar poezie,

o poezie cum ar fi fost mult prea frumos să fie

dacă nu ar fi, nu s-ar scrie

în cer și pe pământ.

(Toți trei):

Ne oprim puțin la puțul ăsta din răscrucea timpilor  
și numărăm:

timpul unu: contemplație,

timpul doi: revelație,

timpul trei respirație,

pentru necunoscători aici este fântâna

de unde ia apă bunicul

și de unde îi dăm drumul poveștii,

pardon, poeziei.

*(a se citi ca o respirație rece, parfumată, ca o călătorie  
dincolo)*

## Piatra de hotar

inima mea ți-ai făcut-o  
piatră de hotar,  
cuiabar de adormit  
pruncii din coajă,

acolo curg în râuri  
sub timp  
transparentele cuptoare,  
dintr-acolo răzbat  
pe întuneric  
cuvintele tale șiroind  
înspre soare,

așază-ți fruntea spre cer  
și treci mai departe,  
cu pletele îți scurm picioarele  
văruite în ropote calde,  
pe inima mea lasă-ți inima  
să cadă în torente,  
să ne scalde sub coaja împletită  
în formă de pește.

Eu sunt grota  
 în care tu te retragi  
 în singurătate  
 și meditație.

Acolo, pe întuneric,  
 bâjbâind,  
 secundele nu ne găsesc  
 rătăcesc  
 pe un roi  
 de fluturi  
 negri deasupra creștelor  
 înzăpezite  
 prelinse în infinit.

Tăcerea  
 din palmele noastre  
 a început să curgă,  
 prefăcându-se  
 în picături grele  
 și păcătoase.

În râul acela,  
 de mii de ani,  
 Oamenii  
 își cioplesc neîncetat  
 chipul.

## Moartea lui *a fi*

Aș fi vrut să spun  
 un singur cuvânt.  
 Unul singur:  
 negândit, nerostit, nenăscut.  
 Aș fi vrut să descopăr  
 cea mai șlefuită piatră  
 din lume  
 și să ți-o ofer.

Dar n-am găsit  
 nici piatra, nici cuvântul.  
 L-am aruncat atunci pe *a fi*  
 și l-am găsit pe *ca și când*  
 pentru vecie.

Văd  
prin ecranul desfrunzit  
urme de copite,  
incisive aluviuni risipite  
de vreme prin mansarda timpului,  
pumnal neîntrerupt împodobit  
cu pietre scumpe.

Și cariul care sfarmă coaja,  
și plaja linsă de un val,  
și primul tunet,  
primul țipăt la final...

Aștept o altă înserare  
(ea vine prea curând  
oricum)  
prin muguri negri de cascade  
din beciul zilei beau flămând...

Ascult prin margini zvonul beat  
al scâncetului de copil bătrân,  
și mă găsesc mai însetat  
pierdut prin labirintul turn.

## Lumea, patină veche

Lumea,  
o patină plimbată pe gheață  
lasă urme  
care se scriu pe sufletele noastre,  
desene încordate  
asemenea unor șuruburi de ceață.

Marele dansator întârzie,  
este așteptat  
și nu mai vine.  
suntem nevoiți să ne desenăm singuri,  
să ne plimbăm aiurea  
într-un dans fără ritm și fără contur.

Figurile noastre nu se topesc,  
ele își scufundă puțin fruntea de gheață  
într-o urmă transparentă, albă,  
peste care se desenează o alta,  
mult mai limpede, mai proaspătă,  
mirosind a frig.

Marele dansator tot nu sosește,  
dansăm singuri,  
rotindu-ne între cristale,  
numai că desenele noastre iregulare  
se închid mereu în pânțele  
aceleiași ghețe primitive.

Nici spectatorii n-au venit.  
e un dans fără martori  
și fără dansator.

Și cine mai poate desprinde  
chipurile noastre dintre umbrele reci,  
între urmele palide, acoperite mereu  
de altele,  
mereu de altele,  
așa cum aripile păsărilor străvezii  
desenează contururi pe cer,  
peste care vor zbura mereu alte păsări  
de aer,  
mereu alte păsări  
peste aceleași urme de aripi de gheață?

## Ce sunt?

Tinerețea  
știm ce este,  
dar moartea din ochii pălărierului  
smulgând săbii prin trupul  
dat în copt  
nu știm.

Viața  
nu știm ce o fi  
Of,  
ne este greu să rezistăm  
ispitei de a ști mereu  
unde este pus cerul,  
unde pământul,  
unde ne e casa,  
copilul,  
adâncul,  
dar mormântul  
prin care neadormiții  
își țes cântecul fraged  
știm unde este.

Când pleoapele pline  
de fluturi creduli  
se umplu  
și mângâie mâna de timp,  
știm ce sunt toate acestea.

Ne luăm la trântă cu ei  
pentru că nu știm  
ieșim în calea lor risipită  
prin livada cu tresăriri,

Acum  
știm  
și putem  
totul.

Moartea  
întinerește  
subit.

## Dialog înserat

Mă paște prezența ta  
prin tot locul,  
îmi lași bilete de dragoste, mărturisiri,  
zâmbetul tău dulceag  
(...știu că nu vezi parantezele...)  
mă alină în fiecare zi binecuvântată;

a venit timpul, doamne, să conduci lumea!  
până acum te-ai odihnit,  
te-ai distrat destul... hehehe,  
voaior mic ce ești...

m-ai lăsat să cred  
m-ai lăsat să te iubesc  
m-ai lăsat să te blestem  
am făcut tot ce mi-a trecut prin capul tău

și, doamne, pot face orice, orice cu mine și cu tine,  
pot să ling degetele tale sau să le mușc  
până la sânge-  
(aș vrea să te văd plin de răni mortale!)  
chiar am început cu degetul mic  
(pe ăsta mi l-ai dăruit întâi, mai ții minte?)  
sărutul meu devorează  
falangă după falangă

și, pe cuvântul tău  
(...)  
că tu ești cel mai minunat fruct  
din câte am gustat vreodată  
(din ce trunchi vei fi crescut?)